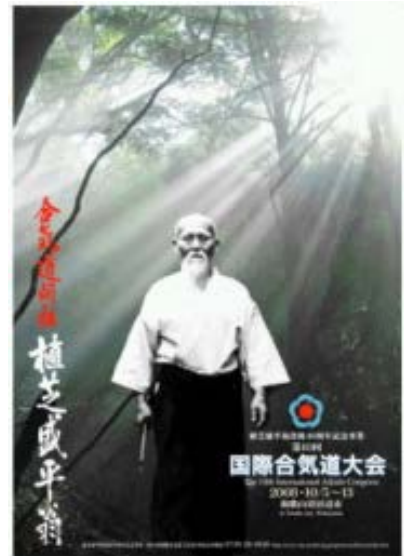

Reisverslag IAF-Congres 2008 + Honbu Dojo

Over de reis naar Tanabe

04/10/2008: Om 05.45 u. opgestaan, nog een rustig ontbijt genomen want het ging een lange dag worden met weinig controle op tijdstippen voor eten en dergelijke. De koffers had ik de dagen voordien beetje bij beetje gepakt naargelang er mij zaken voor de geest kwamen die ik daar in het verre Japan mogelijk kon nodig hebben.

Om 07.00 u. nog snel een Gentse reisgenoot opgepikt en dan naar Gent-Dampoort; trein vertrok om 07.13 u. richting Antwerpen-Centraal. Daar aangekomen gingen we eerst naar de Thalys-balie om onze tickets af te halen voor Amsterdam-Schiphol. Een enigszins slecht uitgeslapen spoorwegbediende deed zijn best om onze stemming te doen omslaan. Zijn poging mislukte jammerlijk. Wat kon dat ventje doen om onze vooruitzichten ook maar enigszins negatief te beïnvloeden, ocharme ...

We hadden nog ruim de tijd voor een koffie terwijl we op onze andere 4 reisgenoten wachtten. 10.34 u.: vertrokken met de Thalys naar Schiphol waar we aankwamen om 12.45 u. Aanvankelijk werden we omgeleid naar de elektronische incheckbalie zodat alles lekker snel kon afgehandeld worden ... Niet dus, foutmelding en we konden gaan aanschuiven in de lange rij. Eenmaal aan de incheckbalie kregen we een eerste opdoffer, iets wat men alleen maar verwacht in Tv-programma's zoals "Het leven zoals het is" ... Overboeking, één van de zes reizigers kon niet mee en werd op de reservelijst geplaatst. We hadden al een noodscenario afgesproken want vindt elkaar maar terug daar in Japan zonder telefoon, noch kennis van de Japanse taal ... Gelukkig kwam op het laatste moment alsnog een plaats beschikbaar dankzij een transitvlucht die vertraging opliep. We stapten in het vliegtuig om 14.05 u. om pas op te stijgen om 15.34 u. voor een vlucht van tien uur en tien minuten.

Mijn plan om zoveel mogelijk te slapen werd niet ingelost, de pogingen beperkten zich tot veel geeuwen en soms eens een 15-tal minuten indommelen. Dus een 3-tal films en enkele muziekalbums later landden we uiteindelijk te Osaka Kansai Airport om 09.10 u. lokale tijd. We hadden gewoon een nacht overgeslagen, dat werden dus 2 onafgebroken dagen. Terug in een lange rij aanschuiven (de rij van de "other persons", de buitenlanders, de *Gaijin*). Daar wou men alles over ons weten; ik wist niet dat Japanners zo nieuwsgierig waren ... Naast de gebruikelijke personalia en de verklaring dat we geen criminele achtergrond hadden, geen drugs e.d. binnensmokkelden, geen bommen, vuurwapens en, misschien nog uit de oude tijd, ... ook geen zwaarden! Zou men in die tijd ook al gevlogen hebben, vraag ik me af ...

Verder nog hoeveel geld we bij hadden, dan nog onze vingerafdrukken + een foto moeten laten nemen en dan mochten we eindelijk binnen in het land van de rijzende zon.

Het dient gezegd, de IAF/Honbu Dojo had daar alvast een delegatie van een 10-tal medewerkers klaarstaan om de “*Gaijin*” te begeleiden. De gediensigheid van de mensen was een enorm contrast met wat we bij ons gewend zijn. We konden hen werkelijk niets misvragen . Dit gevoel werd extra gegeneerd door heel veel buigingen, veel *Onegaishimasu* en *Arigato Gozaimasu ...* Zelfs een gewone straatveger liep zich tot driemaal toe de longen uit het lijf om ons een zo correct mogelijk antwoord te geven over het aantal stops dat we dienden te tellen op de verschillende treinverbindingen die ons naar Tanabe moesten brengen, we dienden immers twee overstappen te maken en deze misten we best niet ...

De trots en eer die de Japanners in hun dagelijkse bezigheden leggen is werkelijk een openbaring, elke opdracht willen ze immers zo perfect mogelijk uitvoeren. Tevens vernamen we dat de vele 10-tallen medewerkers aan de IAF-organisatie dit doen op vrijwillige basis, gewoon omdat Aikido hen zo dierbaar is. Ze offeren met veel plezier en eergevoel één tot meerdere dagen op aan het zo perfect mogelijk verzorgen van dit wereldgebeurtenis. Wat een verschil in opvatting; voor deze mensen is Aikido in al zijn aspecten iets wat hun dagelijkse routine uitmaakt, waar dit bij ons door de meesten misschien eenmaal per week wordt gedaan.

Wat we de komende uren zien is echt een lesje in bescheidenheid. In ons eindstation Kii Tanabe zien we een eerste bekende, Kobayashi Shihan, die zich in het zweet loopt en staat te werken om de aangekomen gasten te ontvangen, in te schrijven en naar de bus te begeleiden. Geen Shihan-kapsones maar gewoon het hem opgedragen werk naar best vermogen uitvoeren.

Een busrit verder merken we zelfs Waka Sensei, Mitsuteru Ueshiba, die dus onze volgende Aikido-Doshu zal worden, gewoon tussen de medewerkers even hard meehelpen. Pas als we hem vragen om samen op de foto te mogen weet hij dat we hem herkend hebben.

Onze eindbestemming wordt uiteindelijk Harvest Hotel, net aan de kustlijn gelegen. En blijkbaar was dat een lot uit de loterij. Alle Shihans bleken hier immers ook te verblijven. Het was werkelijk duizelingwekkend om al deze belangrijke personen één voor één te zien aankomen. Ik noem er lukraak enkele op: Doshu, Waka Sensei, Tada, Isoyama, Tamura, Sugano, Tissier, Asai, Yamada, Suganuma, en vele vele anderen ... En daar leven we gewoon tussen, een zeer apart gevoel ...

Plots betekenen de lokale problemen die we in en rond onze federatie hebben niets meer; het lijken echt futiliteiten nu we deel uitmaken van de meer dan 1200 deelnemers van over de hele wereld met als doel: de gezamenlijke beoefening en verspreiding van Aikido.

Hier zien we wat de bedoeling moet zijn: geen haantjesgedrag, geen achterklap ... Gewoon allen samen trainen, daarin begeleid door de meest ervaren personen die deze taak in alle bescheidenheid uitvoeren. Niemand wil op een podium staan, zelfs Doshu schuift gewoon mee aan voor de maaltijden. Het respect voor Doshu en voor de Shihans komt spontaan, net omdat ze zich zo bescheiden opstellen en gedragen.

Ik heb snel door welke unieke ervaring dit zal worden, en dat de komende periode niet alleen maar wat extra training zal opleveren maar een volledig terugkeren naar de bron; naar het doel van Aikido en de Aikidobeoefening. Ik hoop dat ik dit voldoende zal kunnen begrijpen en toepassen; want er is al gebleken dat enkel en alleen naar Japan gaan onvoldoende is; eenmaal terug thuis wordt de herbronning immers snel vergeten.

Ik besluit dit te aanzien als een mij toegekende opdracht die ik dus zo perfect mogelijk moet trachten te vervullen ...

Over het IAF-Congres

Als beheerraadslid had ik ook de taak België te vertegenwoordigen op de vergaderingen die 's ochtends doorgingen, dit samen met onze voorzitter en in principe ook iemand van de AFA. Het dient gezegd dat alleen de VAV aanwezig was ... Aangezien de "B" van België vooraan in het alfabet staat, was onze plaats dan ook helemaal vooraan, op de eerste bank. Net voor Doshu, het Directiecomité, de Senior Council, de Technical Council en de andere beheerders van de IAF. Indien de Belgische bank leeg zou blijven zou dit dus een zeer slechte indruk nalaten. Luc en ikzelf spreken af om er steeds voor te zorgen dat de Belgische delegatie vertegenwoordigd is. Hierop maakten we één uitzondering die we ook reeds op voorhand hadden gecommuniceerd aan de IAF en Honbu, namelijk de dag dat Sugano Shihan de les verzorgt was onze plaats bij onze Shihan. Deze houding kon op veel begrip rekenen ...

Die Senior Council IAF bestaat uit 7 personen die worden aangeduid door Doshu en dus de Honbu Dojo. Hun taak bestaat erin te waken over de erfenis die O'Sensei ons heeft nagelaten en tussenbeide te komen indien deze zou geschaad worden. Zij hebben een vetorecht om eender welke maatregel of voorstel tegen te houden indien zij van mening zijn dat hiermee de filosofie van Aikido, zoals die door O'Sensei werd onderwezen, zou worden geschaad ... Ik heb ondervonden dat zij meestal stilzwijgend en ogenschijnlijk ongeïnteresseerd aanwezig zijn, totdat iets hun aandacht wekt en ze het woord nemen ... Dan valt al de rest stil ... Het zijn immers niet de minsten die lid zijn van de Senior Council (Tada, Isoyama, Tamura, Yamada, Sugano, Asai en Smibert).

Ik wil hier toch een tweetal interventies van hen aanhalen, al was het maar voor mezelf, om ze te onthouden en te verwerken.

Vraag van Frankrijk betreffende extra verduidelijking positie IAF t.o.v. erkennen van slechts één Aikidostijl, namelijk die van de Aikikai So Honbu en de door IAF erkende Federaties ...

- Tamura neemt het woord, vindt dit punt nutteloos; het is maar normaal dat de richting, zoals door O'Sensei werd aangegeven, dient nagestreefd te worden als de te volgen Weg. Net zoals het voor Tamura onmogelijk is om de manier van werken van zijn sempai Tada Shihan volledig te kopiëren, is het dus onmogelijk om één identieke manier van werken te hebben. Hij kan alleen maar hopen dat de gezamenlijke inspanning van alle oudere Shihans voldoende in staat is om de bedoelingen van O'Sensei door te geven. Wat wel een feit is, is dat men zich steeds meer dient te focussen op de correcte lijn, n.l. die van de Aikikai So Honbu, omwille van het daar aanwezige kapitaal aan ervaring. Dit omdat er steeds meer wordt afgeweken van wat Aikido zou moeten zijn.
- Mijn persoonlijke conclusie over deze interventie is: focus u op de juiste lijn, de Aikikai So Honbu en haar Shihans; hou u niet bezig met de afwijkingen. Die doen u alleen maar tijd verliezen.

Voorstel/presentatie van de assistent-secretaris IAF betreffende de World Games en de daarvan afgeleide Martial Arts Games ... vanwege het competitieve karakter van deze Games zou Aikido een “vergelijkbaar” instrument moeten kunnen ontwikkelen om haar positie in deze Games te kunnen handhaven. We zouden dus moeten nadenken over een met competitie vergelijkbaar instrument om naar buiten toe selectiecriteria te kunnen aantonen.

- De eerlijkheid gebiedt me te zeggen dat de presentatie eerder langdradig was en nogal “belerend”, waarbij regelmatig werd gezegd wat Aikido is of zou moeten zijn enz ...
- Interventie Isoyama Shihan: hij zegt dat dit volgens hem noch de juiste plaats, noch de juiste tijd, noch de juiste persoon is om een les van te krijgen over Aikido en hoe deze zich zou moeten ontwikkelen om aan de competitieve normen te voldoen van een groepering waarbij wij zijn aangesloten. Hij haalde duidelijk aan dat we misschien niet zo zouden moeten streven om aangesloten te zijn/blijven ...
- Hier werd geen verdere tegenargument ingebracht; de secretaris verontschuldigde zich maar haalde, na vraag van Isoyama Shihan, toch voorzichtig aan dat lidmaatschap van GAIFS belangrijk is, het al dan niet deelnemen aan World Games zou het lidmaatschap echter niet meteen in het gedrang brengen ...
- Verdergaand op deze discussie nam vervolgens Tada Shihan het woord; hij bedankte eerst de assistent-secretaris voor zijn geleverde inspanningen m.b.t. dit dossier en benadrukte dat dit veel inzet en inspanning vereist om dit op een zo degelijke manier te volbrengen, wat hier duidelijk het geval was.
- Dan had Tada het over de oorsprong van Aikido en benadrukte dat O’Sensei uitdrukkelijk weigerde om ook maar over enige competitievorm na te denken net omdat dit binnen zijn visie en de ontwikkeling van zijn Aikido, de zelfontplooiing in de weg staat en de beoefenaar verhindert om verder te gaan dan zijn technieken.
- Dan ging hij terug naar de oorsprong van *Budo*, *Bujutsu*, *Bugei*. Doordat Japan eeuwenlang volledig afgezonderd leefde van de rest van de wereld en gezien zijn geïsoleerde ligging, kon er zich een uniek leefpatroon ontwikkelen van waaruit dan uiteindelijk de *Budo* ontstonden. Hierbij ging het aanvankelijk om puur krijgsggericht evolueren naar meer.
- Tada Shihan gaf het voorbeeld dat blijkbaar de huidige topsporters (en dus de competitiedisciplines) op een bepaald niveau ook de top van hun technische kunnen bereikt hebben en dat ze dan nood hebben aan meer om verder te kunnen evolueren. Dit uit zich in afzonderingen, meditatie, mentale coaching e.d., dus ook daar merkt men dat men nood heeft aan meer om te kunnen blijven vorderen.
- Omdat Aikido de zelfontwikkeling van het individu, de samenleving en zo de wereldvrede nastreeft, mag men niet de fout maken om van de technische fase het hoofdbestanddeel te maken, het technische deel moet vanzelfsprekend zo correct mogelijk zijn maar tegelijkertijd dient men aan het mentale voldoende aandacht te geven.
- Tada Shihan maakt zich ook de bedenking waarom het blijkbaar zo moeilijk lijkt te zijn om Aikido te doen passen in het keurslijf van competitie. De competitieve vormen in Judo en Kendo zijn ontwikkeld ten behoeve van jonge sporters maar dit is niet bruikbaar/nuttig voor de doelstellingen in Aikido. Indien men met Aikido zou willen aansluiten bij meditatie, Yoga, en dergelijke, dan zou men vermoedelijk geen

- enkele hindernis ondervinden. Daaruit besluit Tada Shihan dat we misschien bij een minder geschikte groep proberen te behoren.
- Aikido is uniek in al zijn aspecten. Natuurlijk is het in de huidige tijd soms nodig ergens bij aan te sluiten, echter dient men erover te waken dat hierbij geen restricties op de Aikidobeoefening ontstaan.
 - Mijn persoonlijk conclusie over deze twee interventies: Aikido is Aikido, is uniek en zou zich nooit moeten aanpassen om ergens bij te horen ...

Over het simultaan met het IAF-congres lopende Seminarie kan ik zeer bondig zeggen: “Het was uniek!”; we kregen daar les van de wereldklasse, “the best of the best”... Elk toonden ze ons op hun eigen specifieke wijze waar we ons dienden op te concentreren tijdens onze praktijk.

- Yasuno Shihan imponeerde meesterlijk de dojo, het zelfvertrouwen straalde er af. Hij vroeg ons aandacht te hebben over “the mind controls the body”, we evolueren allen naar een onafwendbare dood, het lichaam takelt langzaam af, het lichaam houdt ons ter plaatse gevangen. De geest daarentegen is vrij, de geest controleert het lichaam. Door een positieve mentale ingesteldheid kunnen we ons lichaam beweeglijk en soepel houden, dit is een verplichting die we hebben ten opzichte van onszelf.
- Yamada Shihan demonstreerde in zijn gekende vloeiende stijl.
- Sugano Shihan maakte zeker indruk op de aanwezigen door zijn sterke mentale ingesteldheid, door zijn persoonlijke overwinning en door de efficiëntie in zijn technieken, de atemi's vlogen de deelnemers rond de oren ...
- Tamura Shihan ging tewerk zoals we hem kennen, door op een meesterlijke en toch vriendelijke manier te demonstreren dat we nog veel te leren hebben. De uke's die hij eruit nam konden niet groot genoeg zijn en allen werden geconfronteerd met hetzelfde feit: wat Tamura Shihan doet met hen, ging niet in omgekeerde richting, hoezeer ze ook hun best deden. Voor ons een welbekend fenomeen maar voor anderen een eerste zware indruk ...
- Isoyama Shihan deed de dag erna eigenlijk hetzelfde, op een even meesterlijke maar iets minder vriendelijke manier (hij bleef wel vriendelijk lachen maar zijn uke's iets minder), ook hier weer was vanaf de aanvang van de les de volledige dojo onder Isoyama's controle. Reeds toen hij bij de aanvang van de les zich eerst verontschuldigde omdat hij een knieblesure had, ons beloofde zijn best te zullen doen de les goed te verzorgen, daarna terloops zei dat het ondertussen 60 jaar geleden was dat hij bij O'Sensei Aikido begon te studeren, viel de bewondering voor deze man niet meer weg te steken ...
- De vrijdag beloofde een hoogdag te worden (Endo Shihan, dan Asai Shihan en dan in de namiddag Tada Shihan), en het bleek ook zo.
- Endo Shihan begeleidde ons eerst naar een rustige geest, een ontspannen houding van waaruit opeenvolgende (tegen)aanvallen konden gelanceerd worden. Ons vragend om deze rustige geest te behouden demonstreerde hij echt meesterlijk dat er meer is dan alleen maar technieken, maar dat de energie voelbaar is en kan gestuurd worden. Er gebeurden werkelijk verbazingwekkende zaken ...
- Asai Shihan vertelde ons dat O'Sensei hem oorspronkelijk vroeg om drie jaar Aikido te gaan opstarten in Duitsland. Maar toen de drie jaren voorbij waren, vond Asai Shihan dat zijn werk nog niet volbracht was en vroeg om nog een termijn te kunnen blijven ... met als gevolg dat hij ondertussen reeds meer dan 40 jaar in Duitsland verblijft. Zijn les betrof ushiro waza en in alle rust werden ons de basis aandachtspunten duidelijk gedemonstreerd.
- Dan kwam Tada, de Shihan met de meeste anciënniteit ... Dit werd benadrukt doordat zowel o.a. Tamura Shihan als Sugano Shihan de les bijwoonden, gewoon als leerlingen ... En het dient gezegd, Tada was top ... De aanvankelijk raar aanvoelende opwarming werd snel verduidelijkt toen Tada Shihan aan de les zelf begon. We zaten er allemaal aandachtig naar te kijken en toch bleken we de helft van wat Tada ons toonde niet gezien of niet begrepen te hebben ... Echt een zeer raar gevoel, ervan

overtuigd zijn dat je alles goed hebt gevolgd om dan als je er wil aan beginnen te merken dat dit niet zo is ... Alle aanwezigen werden dus even terug naar het niveau van een beginneling gebracht, *Shoshin* was ineens een echt tastbaar begrip Tada Shihan gadeslaand maak ik mij de bedenking dat dit de manier moet zijn geweest waarop O'Sensei les gaf. En inderdaad, als ik de oude beelden herbekijk van O'Sensei tijdens zijn lesgeven, zie ik dezelfde manier van bewegen zoals Tada Shihan deed. Ook weet ik van zowel Sugano als Tamura, toen ze vertelden over hun studietijd bij O'Sensei, dat ze op het moment zelf niet altijd begrepen wat O'Sensei deed en zei, dat dit begrip soms pas jaren later kwam. Ik denk dat dit gevoel overeenkwam met wat wij ondervonden bij Tada's les ... Het was fantastisch, fascinerend, niet altijd begrijpelijk en dus een uitdaging naar de toekomst toe ...

- De zaterdag was een daguitstap naar Kumano voorzien waar de internationale demonstratie plaatsvond. Ook hier was de ervaring indrukwekkend. Honderden Aikidoka's waren daar al van 's morgens aan het rondlopen en demonstreerden beurtelings op het opgebouwde podium. Als ik bedenk dat we bij ons voor demonstraties genoeg moeten nemen met een uithoekje waar ergens een 15-tal tatami's liggen op een pensenkermis en waar niemand echt geïnteresseerd naar komt kijken ... Hier in Japan is Aikido echt wat bij ons voetbal is, een hoofdthema ... Onze demonstraties beginnen om 15.00 u. en duren tot 18.30 u. Elke delegatie krijgt slechts 90 seconden om te demonstreren, met uitzondering van Tada en Doshu natuurlijk die de laatste twee demonstraties verzorgden.

- Dan op zondag de afsluitingsles met Doshu. We waren al dagen op voorhand verwittigd dat men tussen de 1200 en 1600 deelnemers verwachtte en dat er dus niet veel plaats ging zijn. Maar wat we daar zagen overtrof alle verbeelding ... Een echte mierennest aan deelnemers uit alle landen wilden deze les absoluut niet missen, zelfs al gingen we zeer beperkt zijn in onze bewegingsmogelijkheden. En ook hier weer waren vele Shihans (Tamura, Sugano, Tissier, enz ...) aanwezig op de tatami om samen met de Aikido-Doshu het IAF-congres af te sluiten. Een unieke ervaring, het dient gezegd ...

- Op maandag checken we uit, aan Kii Tanabe staan er spontaan mensen ons op te wachten om ons uit te zwaaien na ons cadeautjes gegeven te hebben. De afgelopen week was er een van een zeer warm onthaal in een omgeving waar een Aikidoka alleen maar van kan dromen. Voor de resterende dagen van ons verblijf trek ik met drie reisgenoten richting Tokyo, Honbu Dojo ...

Over de trip van Tanabe naar Tokyo

Het dient gezegd, het Japanse spoorwegnet is voorbeeldig in haar werking. Geen lange wachttijden, duidelijk aangegeven routes, stilte op de trein zelf (zelfs gsm's worden in stille modus gezet en als men gebeld wordt verlaat men de wagon), de treinconductor groet netjes de mensen voordat hij zijn controleronde begint, bovendien houdt hij bij wie hij heeft gecheckt zodat we nooit een tweede keer worden lastig gevallen ... Wat een verschil met België ...

We zien van in Tanabe de typisch Japanse huisjes met hun tuin vol met bonsai stilaan overgaan naar de buildings van Osaka en zo verder richting Tokyo, een wereldstad waar het daglicht plaats heeft gemaakt voor kunstlicht, waar het krioelt van de mensen en verkeer. Een mooier contrast was niet te vinden ...

Eenmaal ingecheckt in ons hotel besluiten we eerst en vooral op verkenning te gaan naar de Honbu Dojo zodat we de dag erop zeker op tijd zijn om Doshu te zien in de ochtendles. De Honbu Dojo is blijkbaar niet bij iedereen gekend, nochtans zitten we maar op 15 minuten wandelafstand ervan verwijderd. Uiteindelijk vinden we dit hoofdcentrum, eigenlijk gelegen in een nogal kleine wijk, smal straatje ... Dit wordt onze hoofdactiviteit voor de komende dagen ... De dag nadien beginnen we er aan: opstaan om 05.00 u., snel een doucheke en dan naar de Honbu want we hebben al opgevangen dat we er best reeds om 05.45 u. zijn voor de registratie en om de massa een beetje voor te zijn ... En ja hoor, we waren al niet de eersten. Na het betalen van de dagbijdrage (1575 Jpy = een 10 euro) kunnen en mogen we de ganse dag trainen (dagelijks zijn er 5 uren les). We maken ons echter geen illusies om alle lessen te volgen ... We nemen ons voor om er dagelijks 2 à 3 te doen, waaronder zeker telkens de openingsles met Doshu. En deze les blijkt zeer populair te zijn op zo een vroeg uur; de zaal staat vol, ik tel meer dan 5 rijen van 20 leerlingen per rij ... Gedurende de dag doen we kleine uitstapjes die ons toelaten tijdig terug te zijn voor de avondles: het zwaardmuseum, de Meiji Shrine, Budokan, enz. ... De Honbu Dojo is een echt trainingscentrum, de zweetgeur doordringt het gebouw, de tatami's zijn van het oude en harde type waar het zweet volledig in is doorgedrongen. De trainingen zijn intensief en we verliezen zweet dat het geen naam heeft vanwege de hoge vochtigheidsgraad ... maar het is er fantastisch ... Het lichaam is moe maar de geest is geconcentreerd en onverzadigbaar ...

Op 16/10 doen we onze laatste ochtendles met Doshu waarna we terug naar Osaka gaan. We hadden een hotel gereserveerd op een 20-tal minuten van de luchthaven, in een klein dorpje IsumiOtsu genaamd. Onze laatste avond gaan we in het centrum op zoek naar een lokaal restaurantje en we vinden er eentje wat achteraf bekeken het beste is van de hele reis ... We maakten er blijkbaar indruk vanwege onze appetijt, zowel wat drank als eten betrof ... We bleven maar bijbestellen, de restaurantuitbaters kwamen af en toe eens kijken of we dit soms niet onder tafel wegstaken ;-)

Vrijdag 17/10/2008: Einde van de reis, terug naar België. Eerst in de luchthaven onze laatste Yen opdoen aan cadeaus en dan kon de terugreis beginnen, weeral een 11-tal uren. Deze keer was er zeker geen slapen bij, want het was volop dag. Ik heb dan maar 5 films bekeken ... De klok zullen we de komende dagen er maar bijnemen ... 's Avonds laat terug thuisgekomen besluit ik om direct te gaan slapen want ik had mijn club beloofd om de les te verzorgen de dag erop ... om dan de zondag op stage te gaan ... Die Aikidomicrobe, het is toch iets hoor ...

Einde van een waarschijnlijk unieke belevenis ...

